

Min erfarenhet av bilar av märket Volvo

Volvo betyder 'jag rullar'

DET HELA BÖRJADE NÄR JAG VAR RIKTIGT UNG. Kalle, min tvillingbror blev ständigt retad av sina kompisar för att han inte hade någon 'moppe'. Det var ständiga pikar. Men brorsan hade siktet inställt på annat. Han sparade och gnetade och jobbade på, först på Svenska Fläktfabriken sedan på Asea. Han räknade sitt kapital i 'moppar'. Han tog körkort nyss fyllda arton och strax efteråt cyklade han upp till Ragnar Josefsson vid Stockholmsvägen och köpte en ny Amazon rakt över disk. Vissa blev lite snopna. I Amazonen fick jag sedan skjuts till jobbet och fick följa med på flera trevliga semesterresor.

NÄR JAG BLEV BEKANT MED LENNART, som senare blev min make, fick jag stifta bekantskap med en gammal svart Volvo PV. När man färdades i den kändes det som att sitta på en parkbänk. En valborgsmäs-sokväll åkte vi till Uppsala, Lennart var kanske lite okoncentrerad, det var första längre bilresan med tjejen. Vid ett tillfälle tvärnitade han och jag

åkte ner under instrumentbrädan. Det var inga bilbälten på den tiden. Jag vill minnas att mina nylonstrumpor inte var sig lika efteråt.

NÄSTA BIL VAR EN BEGAGNAD, OLIVGRÖN VOLVO AMAZON, modell 1960, inhandlad 1965 av Lennart i Smålandsstenar. Han dividerade länge om priset, tills försäljaren sa "är det en ny bil till begagnat pris du vill ha?" Kanske det, men Lennart köpte bilen. Den bilen lärde jag mej köra i och den blev en riktig arbetshäst för oss. Fraktade ALLT vi behövde till sommar-torpet Lennart köpte några år innan vi gifte oss. Senare kunde den stora italienska barnvagnen av märket Peggy stuvas in i baksätet. Bilen döptes till 'Den hoppande oliven' av vår lilla dotter. Amazonen ställdes undan för att bida sin tid under många år.. Lagom till dotterns studentdag väcktes den ur sin törnrosasömn, renoverad och uppsatt till sin forna glans för att bli åkdon på hennes stora dag.

AMAZONEN EFTERTRÄDDES AV EN HIMMELSBLÅ VOLVO 145, modell 1977. Nu gick det att få med sig ännu mera grejor till torpet. Den rymde hur mycket som helst och var alltid fullpackad. Make hade fått blodad tand på att hålla på med gamla bilar och vid ett tillfälle följde jag med honom till VROOM i Göteborg. Det är en volvoträff av det större slaget. Var en säregen upplevelse. Lennart hade konstruerat ett bord som samtidigt var förvaring av reservdelarna han tänkte sälja. Vi hann inte packa upp våra reservdelar förrän spekulanterna gjorde nedslag på dem. Jag tyckte de påminde om vadarfåglar på näringssök. Den bilen exporterade Lennart till Norge.

DE NÄSTKOMMANDE BILARNA VAR TVÅ VOLVO 745 av årsmodell -91. Först en röd som blev min 'jobbarbil'. Sedan en mörkblå åt Lennart så han kunde ta sig till reservdelslagret SVIS (Svenska Volvoklubbar I Samverkan) där han arbetade ideellt i många år. Strax innan min make gick bort köptes en Volvo V70 automat för att vi skulle kunna köra bekvämt på gamla dar. Den hann han knappast använda.

I MITTEN AV 90-TALET KÖPTE MAKEN ETT RENOVERINGSOBJEKT

att ha att pyssla med efter sin pensionering. En marskväll kom han hem med 'objektet' på en trailer. Det var ett rött nylackat skal, dvs själva karossen, till en Volvo P1800 modell 1966 med allt övrigt i lådor. Maken gjorde en 'deal' med dottern, han skulle bli klar med renoveringen lagom tills hon gick ut på Handels. Det blev han. En stolt pappa kunde överrätta bilnycklarna till vår dotter vid diplomeringshögtiden i Blå Hallen. Nu hade Lennart inget att 'meka' med. Vad göra? Jo, som julklapp till sig själv inhandlade han ytterligare en Volvo P1800, en silverfärgad, modell 1970. Nu hade vi tre gamla veteranbilar att alternera mellan. Så mycket roligt vi haft med dessa bilar och så många trevliga människor vi mött under åren på klubbträffar och semesterresor.

VOLVOS VÄRDE VARAR LÄNGST HETTE DET FÖRR I BIOREKLAMEN

Veteranbilarna är fortfarande i familjens ägo, men borde kanske få nya hem. Möjligheterna att ta hand om dem på rätt sätt eller tid att åka ut och lufta dem har blivit avsevärt begränsad. Gamla bilar liksom andra gamlingar måste komma ut ibland för att inte stelna till. Vi har som synes inte haft så många bilar under årens lopp och de har aldrig varit 'nya' vid inköpen. Men våra bilar har skötts om på bästa sätt av maken så därför

har de kunnat rulla många mil. Nu rullar V70:an med dottern och hennes familj och den sista 745:an är såld. I höstas köpte jag en pigg Volvo V60 med bara några år på nacken. Den hoppas jag ska hålla så länge jag får köra bil.

17 maj 2020.

Inger Klintberg Danielsson

